

IX SOPAR DE TARDOR: NOMENAMENT DELS SOCIS D'HONOR 2008

Seguint la tradició, els socis i amics de l'IECBV ens reunirem el 29 de novembre al restaurant Els Capellans de l'Hotel Hort del Cura per celebrar el IX Sopar de Tardor i distingir els nostres Socis d'Honor. En l'any 2008 l'IECBV va nomenar, d'una banda, els diaris *Información* i *La Verdad* pel treball desplegat per informar els lectors dels temes d'actualitat de la nostra societat i ser una plataforma que reflecteix l'opinió plural que en ella es dona i, d'altra banda, Justo Medrano, catedràtic de cirurgia de la Universitat Miguel Hernández, que ha desenvolupat el seu treball d'investigació des del cor de la nostra societat per la prosperitat de la comunitat il·licitana. Les presentacions dels Socis d'Honor estigueren a càrrec de Miguel Ors en el primer cas i de Gaspar Jaén en el segon. Hem volgut reproduir aquí els textos que es van llegir aquella nit i que considerem interessants tant per aquells que anaren al sopar i els agradaria tornar a gaudir-ne, com per a aquells que no hi pogueren estar presents i que d'aquesta manera tindran ocasió de conèixer-los i apreciar-los tal com férem els que els escoltàrem amb la veu dels autors durant l'acte del Sopar.

1. NOMENAMENT DELS DIARIS LA VERDAD I INFORMACIÓN

1.1. Presentació a càrrec de Miguel Ors

Estaran d'acord amb mi que aquesta distinció que hui es concedeix als nostres diaris *Información* i *La Verdad* és ben merescuda. Coneixem pràcticament totes les persones que hui formen la redacció d'ambdós periòdics i sabem que estan molt ben preparats; que treballen força, caps de setmana inclosos, amb mitjans escassos i en condicions no precisament fàcils. A més, la generació a què pertanyen Gaspar Macià i Fernando Ramon és, dins la història del nostre periodisme local, la primera amb formació universitària i, per això, a la formació inicial cal afegir el coneixement incorporat que prové de molts anys

de treball. El resultat, finalment, és que són, sense cap dubte, els millors coneixedors de la nostra ciutat. Torne a insistir, doncs, que es mereixen aquest reconeixement, tant Gaspar i Fernando, com el conjunt d'ambdues redaccions locals. Valga també aquest reconeixement per recordar a estimats amics com Avelino Rubio, Francisco Rodríguez o Pepe Andreu.

I com que fa temps que se m'havia ocorregut la idea que ambdós, Fernando i Gaspar, són dues persones amb un paper molt important a la nostra ciutat com a responsables dels dos diaris, em permetran que els propose un regal molt personal. Consisteix en un esborrany d'una espècie de societat secreta que podrien signar ambdós perquè aquesta ciutat tinguera una millor meteorologia social, política i cultural. Sé que és millor regalar una caixa de bon vi; però, permeteu-me brindar-vos un insignificant esborrany inicial per si us abelleix allò de la societat secreta. Afegiré per la meua banda, que sóc molt entusiasta de les societats secretes que acaben sent la mar de conegudes. Si l'esborrany no el considereu útil, doncs, a la paperera sense més. Però, en qualsevol cas, va amb tota la meua estima i reconeixement cap al vostre treball.

Us proposaria, doncs, el següent decàleg:

1) La plaga de l'il·licitanisme és una malaltia que va a més i que amenaça a tothom molt seriosament. Cal estar previnguts. La *Dama de Elche* vivent i els seus *caballeros de la Real Orden*, les reines de les festes, l'il·licità absent, el capità moro o cristià, els pobladors, les *xarangues*, el Patronato histórico-artístico-cultural de Elig (més que altre poble, altra galàxia), el casino, la *Peña Madridista*, els 156 nous *pasos* de la Setmana Santa, el *Mucho Elche*, i el *Escucha España patria mía* de *Aromas Ilicitanos*. Jo no demane que desapareguen de sobte dels

papers, però sí, almenys, demanaria un desenvolupament sostenible i suportable de tals institucions.

2) No publicar textos que arriben a les redaccions i que estan dramàticament mal escrits, bé en castellà, bé en valencià. És veritat que la relació de col·laboradors es reduiria de manera dràstica, però la salut és la salut.

3) No oferir cap referència respecte de rodes de premsa que siguen una rifada per la seua inanitat. O, encara millor, explicar-ho: aquest va donar ahir una roda de premsa de la qual, pel seu interès, no oferim cap detall. És un poc dur, però els nostres personatges anirien un poc més amb compte.

4) Si s'anuncia l'aparició, posem per cas, d'un llibre esglaiador, que s'advertisca: «Aquest va presentar ahir el llibre titulat... del qual els lectors han d'abstenir-se. Aquell que avisa no és traïdor». El reclam podria fer-se extensiu a qualsevol altra manifestació.

5) Els columnistes habituals haurien de ser persones a les quals pagara la pena llegir. Hem suportat i suportem firmes que produeixen sobretot tristor i malenconia i una ciutat com la nostra té persones molt valuoses de les quals es pot aprendre moltíssim. Si no és molt demanar, per tant: qualitat i varietat.

6) Aconseguim una ciutat menys agra entre tots. Tenim polítics –i no sols polítics–, que escriuen malament; però, a més a més, al damunt, molt però que molt enfadats. Pose algun exemple? Doncs no, però no estaria malament que algú els diguera alguna vegada: quan vosté es recupere del seu malestar general, torne a escriure i, aleshores, i sols aleshores, li publicarem el seu treball amb molt de plaer. Això en la Guerra Civil ho feien els nostres setmanaris. Els comunistes, molt llestos ells, deien: ens ha encantat el seu poema, però no li'l podem publicar per manca d'espai. Ànim i seguisca escrivint, que ho fa molt bé (i es quedaven tan tranquils).

7) S'hauria de suprimir també, ja posats, els dies commemoratius. Impedir que els nostres pròcers escriguen el dia del llibre, el dia del pare, el dia de la mare, el dia del xiquet, i així successivament. Perquè no pot ser que se'ns diga el dia del llibre, precisament aquest dia, que cal llegir, i que si Cervantes i Shakespeare.

8) Estaria bé reprendre les notes de societat al vell estil de N'Antonio Sánchez Pomares. Els en recordaré una publicada el 4 de juny de 1950 en *Información* perquè es facen una idea: «También recibió el domingo pasado la primera Comunión en El Salvador el simpático niño Rafael Legidos López, hijo del industrial don Rafael Legidos Bañuls y doña María Jiménez Cañizares, pronunciando también sentido fervorín el precipitado reverando don José Buigues Asencio. Felicitamos al primocomulgante y padres». Una nota de societat de l'any 2008 podria ser la següent: «El empresario de la construcción don Fulano de Tal

ha regresado sin novedad de su viaje a París en su *jet* privado, tras una suculenta cena servida en el restaurante Maxim's para ocho comensales, todos ellos industriales de la plaza». La nota pot semblar estranya, però és real com la mateixa vida.

9) Si ho mereix l'ocasió, estaria molt bé, però molt bé, un editorial conjunt dels dos diaris davant d'esdeveniments d'especial gravetat. No recorde que s'haja fet alguna vegada, però potser en alguna ocasió no haguera estat malament. Pense, per exemple, en setembre i novembre de 2004: els incidents de Carrús i aquella inoblidable jornada de convivència del Partit Popular.

10) Com que no se m'ocorre cap cosa més, ara per ara, el punt 10 el deixi en les vostres mans.

Acabe, doncs, amb la meua més sincera enhorabona i amb el reconeixement per la tasca fonamental que feu tant vosaltres com a responsables, com el conjunt dels vostres companys de redacció. Moltes gràcies.

1.2. Intervenció de Gaspar Macià (diari *La Verdad*)

Estimats amics i amigues, bona nit. Vull agrair a l'Institut d'Estudis Comarcals del Baix Vinalopó aquest nomenament de Soci d'Honor, en nom propi i de tots els companys que hi són ara o han passat per la delegació de *La Verdad* a Elx al llarg de més de 50 anys, i felicitar l'Institut pels 25 anys de LA RELLA, una evidència que el treball ben fet perviu. Encara conserve el primer número, que he tornat a repassar aquests dies previs al Sopar de Tardor, aquella publicació de *conreu de lletres* d'austera portada, amb textos i il·lustracions impresos amb tinta verda i que segons reconeixia el consell de redacció, els havia quedat «una mica literari». Una notícia, per cert, que vaig ser l'encarregat d'escriure a *La Verdad*. Per a mi ha estat una satisfacció comprovar com, número a número, ++++++ seguia llaurant els bancals de la cultura comarcal, i donant magnífics fruits en cada collita, en forma d'articles d'investigació de les més diverses matèries, així com de crítica i creació literaria. Enhorabona per aquesta històrica fita.

També vull felicitar els altres distingits: Justo Medrano, amb qui m'uneix una amistat que es remunta 30 anys enrere, just quan jo m'estrenava *faent camins dubtosos per la mar* de les notícies. I també el col·lega *Información*, un prestigiós diari amb el qual sempre hem mantingut una saludable rivalitat informativa, però alhora una excel·lent relació personal i professional. Felicitació que faig extensiva a Miguel Ors i Gaspar Jaén, altres dos amics, per las seues presentacions. És, en resum, un plaer per a mi estar aquí aquesta nit amb vosaltres, amolts dels quals, d'una forma o altra, conec des de fa temps.

A l'escrit on el vostre president, Alfred Garcia, em comunicava el nomenament de Soci d'Honor per a *La Verdad*, es justificava l'acord de

l'Institut com un reconeixement «pel treball desplegat per informar els lectors dels temes d'actualitat de la nostra societat i ser una plataforma que reflecteix l'opinió plural que en ella es dona». La millor lloança, sens dubte, que es pot fer d'un mitjà de comunicació és eixa: la de ser capaç de reflectir les opinions plurals d'una societat. Un objectiu que ha de presidir la seua activitat diària, però que no sempre es fàcil d'aconseguir. Més aviat diria que cada vegada és una meta més difícil d'assolir.

Els mitjans de comunicació són objectiu de nombrosos interessos, la pressió dels quals cada vegada és més forta i menys subtil. En una època d'importància creixent de la informació com a instrument polític i econòmic, la temptació dels partits, governs, les corporacions i entitats de tot tipus per a fer-se amb el controls del mitjans és irresistible.

Volem estar informats a tot hora del que passa, ja siga al nostre barri o a l'altra punta del món. Les notícies ens bombardegen en fraccions de segon a la ràdio, la televisió –que ja ofereixen canals d'informació 24 hores–, Internet, i ara ens arriben ja al nostre mòbil per SMS. I com que no en tenim prou, a l'endemà les busquem –afortunadament– als diaris, que ara més que mai, es queden desfasats, fins i tot, abans d'acabar-los de llegir al desdjuní.

De les notícies tradicionalment oferides pels mitjans de comunicació, després d'un procés de confirmació, recopilació de dades, contrastament, anàlisi, redacció i publicació, hem passat a una etapa en la qual importa més la rapidesa que la veracitat, perquè si la notícia no és del tot certa, ja es rectificarà més tard. El titular és el missatge, en aquesta nova etapa de la informació de consum ultraràpid; el cos de la

notícia, l'explicació; la regla del *què, qui, on, quan, per què i com* ja no importa. Ha sigut substituïda per la dictadura de l'ara i aquí.

En aquest nou panorama informatiu que s'està configurant, amb empreses periodístiques que controlen alhora periòdics, ràdios, televisions i Internet, els poders polítics i econòmics prenen posicions per tal que els missatges i els missatgers els siguin favorables. N'hi ha qui ho fa entrant directament al món de la comunicació mitjançant l'adquisició d'accions de les empreses, o comprant les corporacions directament; o en el cas del governants, fent un ús partidista dels mitjans públics. També tracten d'influir per vies indirectes com ara patrocinis, campanyes publicitàries, etc.

Deixar de banda eixos condicionants i tractar d'acomplir amb el deure i l'obligació de transmetre informació veraç, contrastada i no mediatitzada per condicionants de tipus polític, econòmic o qualsevol altre, és, per tant, una tasca cada vegada més complicada i difícil. Per a les empreses propietàries de mitjans de comunicació i per als professionals que hi treballen.

Això no vol dir que no siga possible aconseguir-ho i que, de fet, no ho estiguen fent la majoria d'empreses i professionals d'aquest país. Però ha de ser un motiu d'alerta no sols per als directament afectats, sinó per a tota la societat.

Si volem uns mitjans de comunicació que continuen sent capaços de reflectir la diversitat d'opinions de la societat, amb independència i honradesa, hem de ser militants de les llibertats d'expressió i d'informació, i dels mitjans que les garanteixen. Els reconeixements públics d'entitats com l'Institut d'Estudis Comarcals del Baix Vinalopó ens ajuden als professionals de la informació a sentir-nos recolzats i a no oblidar la nostra obligació de servir a una societat plural. Moltes gràcies i bona nit.

1.3. Intervenció de Fernando Ramón (diari *Información*)

He de confessar que és la primera vegada que m'atrevisc a parlar públicament en valencià, a pesar que intente soltar-me i faça alguns *pinitos* en alguns cercles d'amistats. Per això espere que no se'm tinguen en compte els errors que presumiblement pugua cometre en les següents paraules.

En primer lloc voldria agrair públicament a l'Institut de Estudis Comarcals del Baix Vinalopó la distinció de nomenar al diari *Información* que jo represente com a Soci d'Honor. Els companys que integren la redacció il·licitana i qui us parla rebem amb gran alegria i satisfacció el reconeixement que aquesta entitat ens fa, reconeixement que serveix d'estímul per a una tasca diària que s'enfronta a múltiples inconvenients, obstacles i pressions de tota índole. Des de fa més de 25 anys, el diari *Información* es troba bolcat estretament amb aquesta

comarca. Vam fer una aposta per la premsa local i comarcal, i en ella seguim, tenint Elx com a eix central i vertebrador del Baix Vinalopó, però sense oblidar-nos ni de Crevillent ni de Santa Pola.

La nostra és una aposta pel periodisme de tots i per a tots. Perquè entenem que el periòdic no és nostre sinó dels nostres lectors i per a ells intentem plasmar en les nostres pàgines, amb rigor i independència, els fets més destacats. Captant, a més a més des de la pluralitat i des d'aquesta mateixa independència, les opinions i els temes que més interessin als ciutadans, a les entitats socials, a les organitzacions culturals i als clubs esportius. Plasmant, en definitiva, en les nostres pàgines tots aquells fets que considerem interessants per als nostres lectors. Algunes vegades ho haurem assolit i en altres ocasions, segurament, ens haurem equivocat. Amb aquestes premisses, també hem d'entonar l'autocrítica per a reconèixer que tenim una part de responsabilitat de totes aquelles coses que no ens agraden de la societat en la qual estem immersos.

En aquesta tasca del dia a dia hem comptat, comptem i esperem seguir comptant amb la inestimable col·laboració del l'Institut de Estudis Comarcals, alguns socis del qual reflecteixen, en les pàgines del periòdic que represente, les inquietuds, les anàlisis, els estudis i les investigacions que porten a terme. Un treball que, he de reconèixer, es realitza des del rigor científic i la reflexió argumentada, amb l'objectiu de defensar el nostre patrimoni cultural, artístic i arquitectònic. Però també des de la independència i amb el coratge de mantenir unes idees, malgrat les conseqüències que puguen implicar. Per això crec que la societat il·licitana i de tota la comarca, té un deute de gratitud amb vosaltres, amb aquesta entitat, perquè des del vostre desinterès, des del voluntarisme impagable porteu a terme, amb indubtable esforç, unes activitats i unes iniciatives encomiables. Des d'ací us convida que persevereu en aquest treball i que ho continueu escometent amb el mateix entusiasme com ho heu fet fins ara perquè els ciutadans d'Elx, de Crevillent i de Santa Pola continuen tenint-vos com una referència vàlida, com un far que il·lumina l'horitzó del dia a dia, al mateix temps que continueu sent garants de la cultura del Baix Vinalopó.

Recollint de nou el meu sentir inicial i en nom de tots els meus companys de la redacció, gràcies. Moltes gràcies.

2. NOMENAMENT DE JUSTO MEDRANO

2.1. Presentació de Gaspar Jaén

Amigues i amics.

Molts motius hi ha perquè avui, en aquest sopar de tardor, l'Institut d'Estudis Comarcals del Baix Vinalopó faça un homenatge al cirurgià i professor Justo Medrano i que li atorgue el nomenament de soci d'honor, ja que molt abundants són els mèrits que el professor Medrano

ha anat acumulant en la seua ja llarga vida. Com bé destaca el programa del sopar, ben valuoses són les ensenyances que Justo Medrano ha desenvolupat com a catedràtic de cirurgia i valuosos són també els seus treballs d'investigació desenvolupats des del cor de la societat il·licitana per a la prosperitat de la comunitat de tota la rodalia.

Si repassem la seua trajectòria professional i intel·lectual podem trobar el Justo Medrano que passà els seus anys d'institut a Tànger, una ciutat el cosmopolitisme de la qual en aquelles dècades de 1920 i de 1930 influí en la seua trajectòria posterior, marcada precisament pel cosmopolitisme. Trobem el Justo Medrano políglota que parla castellà, alemany, francès, anglés, català i àrab. Trobem el catedràtic de cirurgia, especialista en cirurgia general i de l'aparell digestiu a partir del 1986, de les Universitats d'Alacant, primer, i de Miguel Hernández, després.

I més arrere, podem trobar el jove estudiant de medicina compromés ja amb la política i la vida universitària que es titulà a la Universitat de Sevilla el 1962 i que prosseguí els estudis a Alemanya, a Colònia, on revalidà el títol el 1971 i on féu cursos de doctorat, posteriorment convalidats a Sevilla. Podem trobar el jove professor a Colònia i a Essen al llarg dels anys setanta i vuitanta, el professor a Alacant des del 1981 fins avui mateix... I en tota aquesta llarguíssima carrera docent podem intuir els nombrosos estudiants de medicina que s'han format al seu caliu, i en els quals el docent Medrano s'ha prolongat i s'ha multiplicat.

Al seu currículum trobem els trams docents i els trams investigadors que li ha recongeut el Ministeri d'Educació. I també els nombrosos càrrecs que ha exercit: vicedegà, membre de la Comissió Gestora de la Universitat Miguel Hernández –que ell col·laborà a fundar–, degà de la facultat de medicina, vicerector, membre del Consell de Govern, director de la divisió de Cirurgia General del Departament de Patologia i Cirurgia, etc. Trobem també la seua pràctica mèdica com a resident i com a metge adjunt, l'especialista en cirurgia general i digestiva que ocupà els càrrecs de cap de servei de l'hospital general d'Elx i de l'hospital de Sant Joan, com també, més tard, la direcció d'aquests dos hospitals d'Elx i de Sant Joan.

Si seguim, podem trobar els nombrosos projectes d'investigació en temes de la seua especialitat que ha desenvolupat de forma continuada al llarg de trenta-quatre anys; les nombroses publicacions mèdiques estructurades en llibres, capítols de llibres, articles en revistes de medicina i ponències a congressos; els informes dels casos tractats i dels resultats obtinguts; l'avanç d'hipòtesis interpretatives i l'establiment d'estadístiques. En efecte, al llarg de tantíssims anys de pràctica mèdica, el professor Medrano ha elaborat centenars d'escrits, resultat de la investigació i de la pràctica curativa, que revelen a les clares la seua dedicació en cos i ànima a la tasca de metge.

I encara ha dirigit tesis doctorals –clínicas i experimentals– i ha participat en comissions d'innovació educativa, de redacció de pla d'estudis, de programes d'intercanvis europeus, de programes Erasmus... I ha estat nomenat acadèmic numerari de la Reial Acadèmia de Medicina i acadèmic corresponent nacional. Ha format part de grups d'investigació europeus i de societats mèdiques valencianes, espanyoles i europees. I els seus treballs han rebut premis i consideracions favorables d'allò més i l'han condecorat amb medalles d'or i amb títols de soci d'honor.

Un currículum aclaparador que evidencia l'acumulació de saber que cal per a operar, tallar, cosir i curar, una acumulació de saber que és paradigmàtica en el professor Medrano, com en molts dels que fan aquesta feina de curar o d'alleujar els mals del cos, i que provoca en nosaltres una admiració immensa, sobretot entre aquells que ens desmaiem només en veure un rajolinet de sang. No els avorriré amb els títols llargs i complicats dels seus treballs, no sempre aptes per a estómacs delicats i encara menys a l'hora de sopar. Assenyaem, però, que es tracta d'una investigació aplicada, de sabers universals que ens resulten útils, immediatament útils, propis d'una alta especialització que, a més, necessita d'una formació continuada.

Des de la seua presència quotidiana a la nostra societat ens el podem imaginar donant lliçons seguides i diverses pels corredors i per les sales d'un gran hospital –Colònia, Essen, Elx o Sant Joan– envoltat de col·laboradors, d'ajudants, d'estudiants. I ens podem imaginar també els centenars de lliçons i de conferències que formen la seua vida professional com un mosaic extensíssim de moltes peces acolorides.

Però més humilment que tot açò, quan vaig rebre l'encàrrec de fer aquesta presentació, vaig pensar en una cançó de Raimon, i també en els records que tenim cadascú de nosaltres, el record de milers de pacients agraïts per l'operació o pel tractament que els ha fet; se'm va acudir que per a tots i cadascú de nosaltres arriba un moment indefugible per a viure el qual ens cal la proximitat d'unes mans que ens porten pietat, caritat humana, commiseració, una o una altra forma d'alleujament per al desconsol, la desolació o el dolor que aquest moment indefugible comporta.

Potser ell no ho sàpiga, però des de l'any 1985 estic en deute amb Justo Medrano, ja que aquell any vaig patir un accident en una obra que dirigia com a arquitecte municipal i entre el dolor i l'anorreament de la caiguda i el desmai, entre la ignorància de les conseqüències que tot allò podia tenir en la meua vida i en la meua mobilitat posterior, i també entre les moltes mostres d'afecte i de companyia que vaig rebre, en aquelles hores de dolor i de solitud inoblidables, a la sala del servei d'urgències de l'hospital general d'Elx, hi hagué dues coses que em van portar un immens consol: uns versos de Salvador Espriu que em

sabia de memòria i que em repetia com una pregària i la visita que em féu Justo Medrano, aleshores director de l'hospital, per a interessar-se pel meu estat. Les mans de Justo Medrano donant-me ànim en aquell temple del dolor inacabable, em feren tant de bé que les recorde com si fos ara. I vaig sentir que adquiria un deute amb ell, un deute que quan Hèctor Càmara m'oferí fer aquesta introducció, vaig pensar que era el moment de tornar, si és que aquests deutes morals, de civisme, d'agraïment i d'amistat es poden tornar mai.

Per això també, des que vaig acceptar aquest encàrrec vaig pensar en el valor de les mans de les persones quan aquestes mans porten utilitat als altres, en les mans que acaricien, en les mans que curen, en les mans que acompanyen, en les mans que fan més lleuger el dolor dels altres. Vaig pensar en les mans destres dels dibuixants (els dibuixants a la manera antiga, és clar), en les mans dels forners, dels llauradors, dels pescadors, dels miners, en les mans dels pianistes i dels músics, en les mans dels ballarins.

Tot plegat, en rebre aquest encàrrec vaig recordar aquella antiga cançó que Raimon escrigué cap al 1964, la *Cançó de les mans*, i que, com recordareu, diu allò tan bonic de:

De l'home mire sempre les mans.
Mans de xiquet, ben netes,
mans de xiquet que es faran grans.
Mans que en la nit busquen
allò que no troben mai.
Mans dels que maten, brutes;
mans fines que manen matar.
Mans tremoloses, eixutes,
mans tremoloses, mans dels amants.
De l'home mire sempre les mans.
Mans tan dures dels que passen fam.
Mans tan pures de quan érem infants
De l'home mire sempre les mans...

...les mans de Justo Medrano Heredia, cirurgia, unes mans hàbils i caritatives que tant de consol, que tant d'alleujament ens han portat a tantes i tantes persones com vivim i hem viscut arreu les terres d'aquesta trista, dissortada Europa, tan i tan necessitada de caritat, d'alleujament i de consol.

2.2. Intervenció de Justo Medrano

Senyores i Senyors! Bona Nit!

Només volguera dir algunes paraules d'agraïment a les persones que componen i dirigeixen l'Institut d'Estudis Comarcals del Baix Vinalopó.

El nomenament de Soci d'Honor, és en primer lloc, més que una altra cosa, una responsabilitat afegida, pel respecte que sent envers vosaltres. Però, també constitueix una satisfacció, perquè ve d'un àmbit en el qual em sent còmode, ja que l'Institut representa un referent cultural, sobretot en la recerca d'una societat més justa i més respectuosa amb l'entorn. Enhorabona pel 25é aniversari de LA REL·LA!

És veritat que quan, en bona hora, vaig arribar a aquesta terra em vaig enamorar d'Elx, de la seua història, de les seues tradicions i com no, de la seua bella llengua.

I és veritat també, que sempre m'he sentit correspost. Després de tant de temps viatjant per tot arreu, vaig trobar, ja fa més de 30 anys, un lloc on assentar-me per a treballar, i tot per la seua gent. I, havent decidit de viure en aquestes terres, no volia morir-me sense ensenyar-me a parlar i a enraonar en valencià...

Ja fa temps que puc tindre aquest plaer, que suposa gaudir sentint parlar a la gent major del meu poble la seua íntima llengua. Em plau ésser part dels seus sentiments, d'endinsar-me a l'ànima d'aquest poble especial i de pertànyer a la seua cultura.

Enhorabona als Diaris *La Verdad* i *Información*, als seues directores i representants. Moltes gràcies també, com no, a Gaspar Jaén i Urban, per la seua amable presentació, més aviat conseqüència dels recíproc afecte i respecte, que els dos sentim. No cal que us diga que sent una profunda admiració per la seua trajectòria personal i professional.

Benvolguts amics, des d'avui reste, com un soci més, a disposició de l'Institut, per a compartir –encara més que abans si cal–, el vostre, és a dir, el nostre compromís social.

Moltes gràcies.